

да ли сичкитѣ тѣзи хора не сж си мисляли, че единъ авторъ на трагедии трѣбува да е единъ видъ врачка?

Бѣхж сериозни, невѣрчиви, бѣше имъ драго и да имъ обаждамъ за положеньето си, нѣ пълни съсъ почетъ.

Подиръ нѣколко дни се навикнѣхж, и ги намѣрихъ благосклонни. Жената само си вардеше най-добрѣ характерътъ и постѣпката на вардачятъ. Тя бѣше жена [на четиридесетъ години, твърдоглава, малко хоратлива, и се гледаше най-неспособна да почювствува ако нѣ за други, бари за дѣцата си, най-малкото чювство на благоволение.

Имаше обичай да ми носи кафе сутрина и слѣдъ обѣдътъ, както и пране и вода. Дѣщеря ѝ я съдружяваше обикновенно, която бѣше млада на петнадесетъ години, никакъ хубава, нѣ съсъ привлекателенъ погледъ. Послѣ дохождахж двѣтѣ дѣца, едното на тринадесетъ години, другото на десетъ. Тѣ си отивахж когато си отиваше и майка имъ, и тѣзи три любезни образи, като затваряхж вратата, обръщахж се полека да ме гледатъ. Колкото за вардачятъ, той влизаше въ тѣмницата ми само когато имаше да ме води у салата дѣто се събираше комисията за да ме испитува. Секондинитѣ дохождахж тамъ и тѣ рѣдко, защото се забавяхж у тѣмницитѣ на полицията, турени единъ катъ по-долу, и дѣто се намирахж сѣкоги много вълфи. Единъ отъ тия секондини бѣше старецъ отъ седемьдесетъ години по-много, нѣ кадѣренъ още за този мѣченъ животъ на вардачъ, който се прѣминува съсъ постоянно възлизане и слизане по сълбитѣ, които водятъ по разнитѣ тѣмници. Другиятъ бѣше момѣкъ отъ двадесетъ и четири и петъ години, който по-бѣше готовъ да си приказува за залибуванетоата си, отъ колкото да си гледа работата.